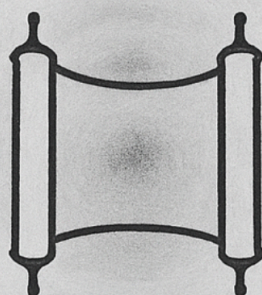

בס"ד

The Frierdeker Rebbe

י"ט כסלו

זה היום תחילת מעשיך

Dedicated To:

לע"נ

רבי דוב בער בן רבי אברהם

שמעון בן ישראל

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Frierdiker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זוה היום תחלת מעשיך"

בס"ד, י"ט כסלו, שבת פרשת וישלח, תש"ו

The nineteenth of Kislev, Shabbos Parshas Vayishlach, the year 1946.

"This is the day that is the beginning of Your works"

Introduction

Rabbi Yosef Yitzchak Schneersohn, the Frierdiker Rebbe (1880 to 1950), led Chabad through intense persecution, preserving Torah and Jewish identity with unshakable inner strength and luminous chassidic insight. In this maamar, delivered on the nineteenth of Kislev 5706, he guides us through the profound interplay of light and darkness, body and soul, concealment and revelation, explaining how the structure of creation and human avodah reflects the journey from obscurity toward divine illumination.

(א)

This is the day that is the beginning of Your works (Psalms 118:24), the completion of the true intention in the creation of man upon the earth, to draw down a revelation of the light of the inner dimension of our holy Torah, which was drawn down on this day.

"זוה היום תחלת מעשיך", שלמות הפונה האמתית
בבריאת האדם עלי ארץ, להמשיך גלוי אור
פנימיות תורתנו הקדושה, אשר נמשך ביום הזה

In the aspect of a general drawing-down upon the entirety of the year, as is the expression in the holy letter, the sixteenth of Kislev, 5662.

בבחינת המשכה כללית על כללות השנה, לשון
אגרת הקדוש, ט"ז כסלו, תרס"ב

And behold, Rosh Hashanah is a long day, for the two days of Rosh Hashanah are considered like one long day.

והנה ראש השנה הוא יום ארוך, דשני הימים דראש
השנה כיומא אריכתא דמאי

This means that in a long day there is no division of night and day, and light and darkness serve within it in a mixture.

והינו דביום ארוך הרי אין בו ההתלקות דלילה
ויום, ואור וחושך משמשים בו בערבובייה

And one must understand what is the advantage of a long day, for it is written And God called the light Day and to the darkness He called Night (Genesis 1:5).

וצריך להבין מהו המעלה דדיום ארוך, דהנה פתיב
"ויקרא אלקים לאור יום ולחושך קרא לילה"
(בראשית א:ה)

For light and darkness are day and night, and the day is composed of evening and morning, as it is written And there was evening and there was morning, one day (Genesis 1:5).

דאור וחושך הם יום ולילה, והיום הוא שכולל
מערב ובקר, דכתיב "ויהי ערב ויהי בקר יום אחד"
(בראשית א:ה)

The twenty-four hours from one day to the next are divided into twelve hours of night, which are darkness, and twelve hours of day, which are light.

דכ"ד שעות שבמעת לעת מתחלקים לי"ב שעות
הלילה והם חושך, וי"ב שעות היום שהם אור

Frierdiker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

And if all twenty-four hours are darkness, that is not a day, and similarly if all are light it is not a day; the day is when light and darkness are included, and night precedes day.

For in order that the morning shall be light, there must first be evening. And if so, what is the advantage of a long day that is not divided into day and night, and where light and darkness serve in mixture.

And in truth, a long day, which is the concept of length of days, is a great advantage and a doubled good reward.

As the statement Whoever prolongs in saying One, they prolong for him his days and years, for the reward of length of days is doubled, for it is a revealed reward in this world.

And its concept is doubled, as our sages said A single moment of repentance and good deeds, for in length of days one increases each day to fulfill Torah and mitzvos.

And one must understand what is the advantage of a long day. And behold, the reason that evening precedes day is as the statement In the beginning it arose in His thought to create the world with the attribute of judgment; He saw that the world could not endure, so He partnered with it the attribute of mercy.

For in truth, this is not only what arose in thought alone, to create the world with the attribute of judgment, but so it is in actual fact.

For the coming-into-being of the world is through the attribute of judgment, as it is written In the beginning Elokim created the heavens and the earth (Genesis 1:1).

The name Elokim is the attribute of judgment and contraction, for the actual bringing-into-being is through the name Elokim.

And afterwards it is written On the day that Havayah Elokim made earth and heavens (Genesis 2:4), that He partnered with the attribute of mercy.

And the matter in this is that the creation of the worlds is with intention, and the intention is to bring into being a world that should be in the aspect of somethingness and existence.

ואם כל הכ"ד שעות הם חשך, אין זה יום, וכן אם כל הכ"ד שעות הם אור, אין זה יום, והיום הוא בפשטות מאור וחשך והלילה קודמת להיום.

דבכדי שיהיה הבקר אור צריך להיות תחלה ערב, ואם בן מהו מעלת יומא אריכתא מה שאינו מתחלק ליום ולילה, ואור וחשך משמשים בו בערבוביא.

ובאמת הלא יומא אריכתא שהוא ענין אריכות ימים הוא מעלה גדולה ושכר טוב וכפול.

וכמאמר "כל המאריך באחד מאריכים לו ימיו ושנותיו", דהשכר דאריכות ימים הוא כפול בזה שהוא שכר גלוי בעלמא דין.

וענינו כפול כאמרם זכרם לברכה "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים", הלא באריכות הימים מוסיף בכל יום לקיים תורה ומצוות.

וצריך להבין מהו מעלתו של יום ארוך. והנה טעם הדבר דערב קדם ליום, הוא כמאמר "בתחלה עלה במחשבה לברא את העולם במדת הדיון, ראה שאין העולם מתקיים שתף עמו מדת הרחמים".

דבאמת הרי אין זה רק מה שעלה במחשבה לבד לברא את העולם במדת הדיון אלא שכן הוא בפועל

דהתהוות העולם הוא על ידי מדת הדיון, כמו שכתוב "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" (בראשית א:א).

האלקים הוא מדת הדיון והצמצום, שהתהוות בפועל הוא על ידי שם אלקים.

ואחר כך כתיב "ביום עשות הו' אלקים ארץ ואשמים" (בראשית ב:ד), דשתף עמו מדת הרחמים.

והענין בזה הוא, דהנה בריאת העולמות הם בכונה, והכונה היא להיות עולם שיהיה בבחינת יש ומציאות.

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

And that a G-dly soul should enclothe itself in a physical body, and this intention has a purpose.

ונשמה אלקית תתלבש בגוף בשמי, והפונה הלזו יש לה תכלית.

And its purpose is that a person, through his service in the study of Torah and the fulfillment of the commandments, should refine his physical body.

ותכליתו שיהאדם על ידי עבודתו בלמוד התורה וקיום המצוות יזכך את גופו הגשמי.

And he draws down a revelation of the Infinite Light below, to illuminate the world with the light of Torah.

וימשוך גלוי אור אין סוף למטה להאיר את העולם באור תורה.

For it is written For a sun and a shield is Havayah Elokim (Psalms 84:12).

דהנה כתיב "כי שמש ומגן הו' אלקים" (תהילים פד:יב).

The unity of Havayah and Elokim is like the example of the sun and the shield of the sun.

דיחוד הו' ואלקים הוא כרגמת השמש ומגן השמש.

The supernal intention is that in the created beings there should be comprehension in G-dly matters, that they should grasp in their comprehension with their human intellect.

דהפונה העליונה היא שבברואים תהיה השגה בענינים אלקיים שיהיו משגים בהשגתם בשכלם האנושי.

And therefore all the revelations of the supernal spiritual lights that are wondrous beyond the understanding of human intellect, nonetheless have in their example also in created matters that are grasped by the human mind.

ולזאת כל הגלויי אורות הרוחניים העליונים הנפלאים מהבנת והשגת שכל אנושי, הרי יש ברגמתו גם בעניני הנבראים הנתפסים בהבנת והשגת שכל האנושי.

From them one can comprehend and grasp a tiny bit of how it is in the supernal levels. This is From my flesh I behold G-d (Job 19:26).

אשר מהם יוכן וישג אפס קצוהו איך הוא במדרגות העליונות, שזוהו "מבשרי אצחנה אלקה" (איוב יט:כו).

For the matters that are close to the flesh, the human intellect grasps them; and through their example I will behold G-d, to understand at least a tiny bit in the G-dly spiritual matters.

דהענינים שהם קרובים אל הפשר הרי שכל האנושי תופס בהם, הנה על ידי דגמתם אצחנה אלקה להבין לכול הפחות אפס קצוהו בהענינים האלקיים הרוחניים.

And this is For a sun and a shield is Havayah Elokim.

וזהו "שמש ומגן הו' אלקים".

For the unity of Havayah and Elokim is a spiritual unity that is wondrous beyond human intellect; nevertheless, a tiny bit of it is understood from the sun and its covering sheath.

דהיחוד דהו' ואלקים הוא יחוד רוחני המפלא משכל אנושי, הנה אפס קצוהו מוכן מהשמש והנרתק שכלה.

And behold, the shield and sheath of the sun cover and conceal the light of the sun, for the light of the sun as it is in itself cannot be received by the world, and it would be nullified entirely.

והנה מגן ונרתק השמש הוא מכסה ומעלים על אור השמש, ואור השמש כמו שהוא בעצמו אין ביכולת העולם לקבלו והנה מתבטל לגמרי.

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

And through the shield and sheath, which cover and conceal the essence of the light of the sun, then the world is able to receive it.

ועל ידי המגן ונרתק שמכסה ומעלים על עינים האור
דהשמש הנה אז ביכלת העולם לקבלו

And not only to receive it in a general acceptance, meaning that it is not nullified, but also further, to benefit from its light and its warmth.

ולא זו בלבד לקבלו בקבלה כללית הינו שאינו
מתבטל, אלא עוד זאת להיות נהנה לאורו וחמו

As it is written From the precious produce of the sun, and from the precious yield of the moons (Deuteronomy 33:14).

דכתיב "ממגד תבואת שמש וממגד גרש ירחים"
(דברים לג:יד)

Behold, there are effects that are drawn from the sun and the moon, and this is specifically through the covering and concealment of the shield and sheath.

הרי ישנם פעולות הנמשכות מהשמש והירח, והוא
דוקא על ידי פסוי והעלם המגן והנרתק

For although the actual effect is from the sun itself, and the sun itself is the sun of righteousness and healing, nevertheless, in order that it be received, it is through the shield that covers over the sun.

דהגם דעצם הפעולה היא מהשמש עצמה, והשמש
עצמה היא שמש צדקה ומרפא, אמנם בכדי שיתקבל
הוא על ידי המגן המכסה על השמש

And so it is with Havayah Elokim: the coming-into-being is through the name Havayah, for Havayah is the One who brings into existence.

כמו כן הוא הו"י אלקים, דההתהוות הוא על ידי
שם הו"י, דהו"י הוא מהנה

And the letter yud of the name Havayah indicates the constancy of the bringing-into-being.

והיו"ד דשם הו"י מורה על תמידיות ההתהוות

For Havayah and Elokim are lights and vessels: Havayah is light, and Elokim are vessels.

דהו"י ואלקים הם אורות וכלים, דהו"י אור ואלקים
כלים

And this is what our master of blessed memory said in Iggeres Hakodesh section 20, that the light is the One who brings into being, meaning that the bringing-into-being is from the name Havayah.

וזהו שאמר רבנו זכרנו לברכה באגרת הקדש סימן
כ דהאור הוא מהנה, הינו שההתהוות הוא משם הו"י

However, the actual bringing-into-being is through the name Elokim.

אמנם ההתהוות בפעל הוא על ידי שם אלקים

And this is For a sun and a shield is Havayah Elokim, for just as with the sun and its shield, although all effects are from the sun itself, they come into actual effect specifically through the shield.

וזהו "פי שמש ומגן הו"י אלקים", כמו בהשמש ומגן
עם היות דכל הפעולות הן מהשמש עצמו ובאים
בפעל על ידי המגן דוקא

So too, although the coming-into-being is from the name Havayah, yet in actual effect it comes through the concealment and covering of the name Elokim.

כמו כן עם היות שההתהוות היא משם הו"י אכל
בפעל הוא בא על ידי הכסוי והעלם דשם אלקים

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

Summary. He raises the question of the advantage of a long day; evening precedes day; the attribute of judgment to the attribute of mercy; Havayah and Elokim; sun and shield; light and vessel; the coming-into-being from Havayah through the name Elokim.

קצור. יקשה מהו המעלה דיום ארוך, ערב קודם ליום, מדת הדין למדת הרחמים, הנו' ואלקים, שמש וגגן, אור וכלי, ההתהוות מהנו' על ידי שם אלקים.

(ב)

And the explanation of the matter is that if the actual bringing-into-being were from the name Havayah itself, then the worlds would not be in the aspect of somethingness and existence at all, but would be in the aspect of complete nullification, like the ray of the sun within the sun.

ובאור הענין הוא, דהנה אם ההתהוות בפעל הנה משם הנו' עצמו, אז לא היו העולמות בבחינת יש ומציאות כלל, כי אם היו בבחינת תכלית הבטול כזיו השמש בשמש.

But through the radiance of the name Havayah as it enclothes itself within the name Elokim, worlds and created beings were brought into being in the aspect of somethingness and existence.

ועל ידי שהתהוות היתה על ידי הארת שם הנו' שמתלבש בשם אלקים, הנה נתהוו עולמות ונבראים בבחינת יש ומציאות.

And the bringing-into-being of worlds and created beings in the aspect of somethingness and existence is from His attribute of goodness and kindness, may He be blessed.

וההתהוות דעולמות ונבראים בבחינת יש ומציאות הוא ממדת טובו וחסדו יתברך.

For even in created beings that are in the aspect of somethingness and existence, there shall be revealed within them a G-dly light, and this is because of the nature of the good to bestow good.

דגם בנבראים שהם בבחינת יש ומציאות יהיה בהם גלוי אור אלקי, וזהו מצד טבע הטוב להיטיב.

That even created beings which are somethingness and existence should have revealed within them G-dliness.

דגם נבראים שהם יש ומציאות יהיה בהם גלוי אלקות.

For behold, the reasons for creation are hidden from us, and all our knowledge in this is what is stated His thighs are pillars of marble (Song of Songs 5:15).

דהנה טעמי הבריאה נעלמים מאתנו, וכל ידיעתנו בזה הוא האמור "שוקיו עמודי ניש" (שיר השירים ה:טו).

And our sages of blessed memory said His thighs, this refers to the world, for the Holy One blessed be He desired to create it.

ואמרו רז"ל: "שוקיו זה העולם, שנשתוקק הקדוש ברוך הוא לבראתו".

And this is because the nature of the good is to do good.

והוא מפני שטבע הטוב הוא להיטיב.

As is written in Eitz Chaim, Shaar HaKlallim in its beginning: that when it arose in His will, may He be blessed, to emanate and create the worlds in order to bestow goodness upon His creatures.

וכמו שכתוב בעץ חיים שער הפללים בהתחלתו, דכשעלה בראונו יתברך להאציל ולברא את העולמות כדי להיטיב לברואיו.

That they should recognize His greatness and merit to become a chariot above, to cleave to Him, may He be blessed.

שיכירו גדלותו ויזכו להיות מרכבה למעלה להדבק בו יתברך.

Frierdiker Rebbe**Yud Tes Kislev****"זה היום תחלת מעשיך"**

For nature is a borrowed term for anything that is not in the category of reason and intellect.

דטבע הוא שם המשאל לכל דבר שאינו בבחינת טעם ודעת.

And the nature of the good of the Infinite One is in the aspect of infinite, just like the concept of the Infinite Light.

וטבע הטוב דעצמות אין סוף הוא בבחינת אין סוף, בדגמת ענין אור אין סוף.

For the light is like the essence, for just as the essence is in the aspect of infinite, so the light is in the aspect of infinite.

הוא דהאור הוא כמו העצם, דכשם שהעצם הוא בבחינת אין סוף כך האור הוא בבחינת אין סוף.

And so is the nature of the good of the Infinite One, that it is in the aspect of infinite, and the goodness extends also to the aspect of somethingness and existence.

כמו כן הוא בטבע הטוב דאין סוף, שהוא בבחינת אין סוף ומגיע הטוב גם בבחינת יש ומציאות.

Meaning that the nature of the good of the Infinite One is that there is no end to its expansion, and it gives power even to the somethingness and to the created being to draw down through its service the highest revelations.

והינו דטבע הטוב דאין סוף הוא שאין סוף להתפשטותו ונותן כח גם בהיש והנבא להמשיך בעבודתו כל הגלויים היותר נעלים.

And this matter will be understood as explained elsewhere regarding the difference between the meaning of Ein Sof as it is above Atzilus and as it is in Atzilus.

ויוכן דבר זה כמו שמבאר במקום אחר בענין ההפרש בין פרוש ענין אין סוף כמו שהוא למעלה מאצילות ובין פרוש וענין אין סוף כמו שהוא באצילות.

For it is stated in Sefer Yetzirah: Ten sefirot without what, their measure is ten that have no end.

דהנה איתא בספר יצירה, "עשר ספירות בלי מה, מדתן עשר שאין להן סוף".

Behold, he speaks here of a matter and its meaning, that the sefirot of Atzilus are ten sefirot limited in number.

הרי אומר כאן דבר וענינו, דהספירות דאצילות הן עשר ספירות מגבלים במספר.

That they are ten and not nine, ten and not eleven, for this is their measure, ten; and nevertheless they have no end.

שהן עשר ולא תשע, עשר ולא אחד עשר, דזהו מדתן עשר, ועם זה אין להם סוף.

Meaning that the ten sefirot of Atzilus have no end to their expansion.

והינו דעשר ספירות דאצילות אין סוף להתפשטותן.

And although there is no end to their expansion, nevertheless this is only within Atzilus and not outside Atzilus.

דעם היות דאין סוף להתפשטותן, מכל מקום הרי זהו רק באצילות ולא חוץ לאצילות.

But the aspect of the Infinite Light that is above Atzilus, its meaning of infinite expansion is that it is in the aspect of infinite also outside Atzilus.

מה שאין כן בחינת אור אין סוף שלמעלה מאצילות, הנה פרוש ענין אין סוף להתפשטותן שהן בחינת אין סוף גם מחוץ לאצילות.

Meaning that in every place it is in the aspect of infinite.

והינו דבכל מקום הוא בבחינת אין סוף.

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

And so it is with the nature of the good of the Infinite One, that there is no end to its expansion and it reaches also the somethingness and existence.

וְכֵמוֹ כֵּן בְּטֻבֵּעַ הַטּוֹב דְּעֲצָמוֹת אֵין סוֹף, דְּאֵין סוֹף לְהִתְפָּשׁוּתוֹ וּמִגִּיעַ גַּם בְּיֵשׁ וּמַצִּיאוֹת.

And also there it is in the aspect of infinite.

וְגַם שֵׁם הוּא בְּבְחִינַת אֵין סוֹף.

And further, there is an advantage in the level of the nature of the good of the Infinite One compared to the meaning and concept of infinite as it is above Atzilus.

וְעוֹד זֹאת יִתְרוֹן בְּמַעֲלַת טֻבֵּעַ הַטּוֹב דְּאֵין סוֹף לְגַבִּי פְּרוּשׁ וְעִנְיָן אֵין סוֹף כְּמוֹ שֶׁהוּא לְמַעֲלָה מְאֻצִּילוֹת.

For since nature is a borrowed term for anything that is not within the category of reason and intellect, therefore from the nature of the good of the Infinite One it is understood that there is no end to its expansion even as it is within the created somethingness.

דְּלִהּוֹת טֻבֵּעַ הוּא שֵׁם מִשְׁאָל לְכָל דְּבָר שְׂאִינוּ בְּבְחִינַת טַעַם וְדַעַת, אִם כֵּן הָרִי מִצַּד טֻבֵּעַ הַטּוֹב דְּאֵין סוֹף הוּא שְׂאִין סוֹף לְהִתְפָּשׁוּתוֹ גַּם בְּהִיוּתוֹ בְּהֵיטָב הִנְבְּרָא.

For this is the concept of granting the power that a person, through his service in Torah and commandments, can draw down all the highest spiritual revelations.

דְּזֵהוּ עִנְיָן נְתִינַת הַכֹּחַ שֶׁהָאָדָם בְּעִבּוּדוֹתוֹ בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַגְּלוּיִים הַיּוֹתֵר נִעְלָיִם עֲלִיוֹנִים.

And this will be understood further from the powers of the soul, for the ten powers of the soul correspond to the ten sefirot.

וְיֻכֵּן זֶה יוֹתֵר בְּכַחוֹת הַנֶּפֶשׁ, דְּעֵשֶׂר כַּחוֹת הַנֶּפֶשׁ הֵם כְּנֶגֶד עֵשֶׂר סְפִירוֹת.

Meaning that their root is in the ten sefirot of Atzilus.

וְהֵינּוּ דְשָׂרָשׁ הוּא בְּעֵשֶׂר סְפִירוֹת דְּאֻצִּילוֹת.

And the desire of the heart, which is the point of the heart and the point of Jewishness, is from the Infinite Light that is above Atzilus.

וְרַעוּתָא דְלִבָּאוּ, שֶׁהִיא נִקְדַּת הַלֵּב וְנִקְדַּת הַיְּהוּדוּת, הֵם מִקְּאוֹר אֵין סוֹף שֶׁלְּמַעֲלָה מְאֻצִּילוֹת.

And therefore, in the faculties of the soul there is division in their revelation, for there are those people by whom all the faculties are in good revelation.

וְלִזְוֹת הֵנָּה בְּכַחוֹת הַנֶּפֶשׁ הָרִי יֵשׁ הִתְחַלְקוֹת בְּהִתְגַּלּוּתוֹ, דְּיִשְׁנָם כָּאֵלוּ אֲשֶׁר אֵצֶלם כָּל הַכַּחוֹת הֵם בְּהִתְגַּלּוּת טוֹבָה.

And there are those for whom only one faculty is in revelation, and there are those, may Heaven protect us, for whom the faculties of the soul are not in revelation.

וְיִשְׁנָם שְׂרָק מְדָה אַחַת הִיא אֵצֶלם בְּהִתְגַּלּוּת, וְיִשְׁנָם כָּאֵלוּ אֲשֶׁר רַחֲמֵנָא לְצִלָּן כַּחוֹת הַנֶּפֶשׁ אֵינָם בְּהִתְגַּלּוּת.

For from the essence, they too are complete in their faculties, for the soul itself surely has no deficiency, only that it is not in revelation.

דְּמִצַּד הָעֶצֶם הֵנָּה גַּם הֵם שְׁלֵמִים הֵמָּה בְּכַחוֹתֵיהֶם, דְּהַנֶּפֶשׁ עֲצוּמוֹ הָרִי אֵין בּוֹ חֶסְרוֹן רַק שְׂאִינָה בְּהִתְגַּלּוּת.

But the desire of the heart, which is the point of Jewishness, is in all of them equally, for this is the simple faith that all Israel dwell in goodness.

אֲבָל הָרַעוּתָא דְלִבָּאוּ שֶׁהִיא נִקְדַּת הַיְּהוּדוּת הוּא בְּכֻלָּם בְּשׁוֹה, דְּזֵהוּ אֲמוּנָה פְּשוּטָה שְׂכָל יִשְׂרָאֵל שְׂרִין לְטוֹבָה.

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

And this is that the nature of the good is to do good, that the Essence of the Infinite One reaches also below, so that there shall be revealed within them G-dliness.

וזהו דטבע הטוב להיטיב, דעצמות אין סוף הוא מגיע גם למטה מטה שיהיה בהם גלוי אלקות.

And the revelation is a radiance of a radiance from the Light of Atzilus, meaning the revelation of the aspect Pure she is, which is the essence of the soul which is in Atzilus.

והגלוי הוא הארה דהארה מאור האצילות, והינו גלוי בחינת "טהורה היא", שזהו עצם הנשמה שהיא באצילות.

However, the Light of Atzilus, although its expansion has no end, this is only within Atzilus and not outside Atzilus.

אמנם אור האצילות הנה מה שאין סוף להתפשטותו. הוא רק באצילות אבל לא חוץ לאצילות.

And through the nature of the good of the Essence, which reaches also below, meaning that there will be the revelation of a radiance of the radiance of the aspect Pure, this is all because the bringing-into-being is through the name Elokim.

ועל ידי טבע הטוב דעצמות שמגיע גם למטה, הינו שיהיה הגלוי של הארה דהארה דבחינת טהורה, דכל זה הוא מה שהתהווה היא על ידי שם אלקים.

For if the actual bringing-into-being were through the name Havayah itself, then there would not be a reality of somethingness, nor would there be G-dliness within them.

שאם הייתה ההתהווה בפעל על ידי שם הוי' עצמו, הנה אז לא היה מציאות היש ולא היה בהם אלקות.

But through this, that the bringing-into-being is from the radiance of the name Havayah that comes through the name Elokim, the world was brought into being in the aspect of somethingness and existence, and also within them there is a revelation of G-dliness.

ועל ידי זה שהתהווה היא מהארת שם הוי' שבאה על ידי שם אלקים נתינה העולם בבחינת יש ומציאות, וגם בהם יש גלוי אלקות.

For this is the vitality within each and every created being, which is G-dliness.

דזהו החיות שבכל אחד ואחד מהנבראים שהוא אלקות.

And although the created being does not know or sense that its vitality is G-dliness, nevertheless the created being does know and feel that it has a vitality which enlivens it.

והגם שהנברא אינו יודע ומרגיש שהחיות הוא אלקות, מכל מקום הלא הנברא הוא יודע ומרגיש שיש בו חיות המחייה אותו.

For in truth this vitality is G-dliness, and through service he senses within himself that this vitality is G-dliness.

דבאמת החיות הנה הוא אלקות, ועל ידי העבודה הוא מרגיש בעצמו שחיות זה הוא אלקות.

And so too all G-dly comprehensions (ועטליכע פארשטאנדען) and G-dly sensations (געטליכע געפיעלן), for the truth of comprehension is not only understanding but sensing and internalizing the matter.

וכן כל השגות האלקיים (ועטליכע פארשטאנדען) והרגשות אלקיות (געטליכע געפיעלן) ווארום די אמיתית פון השגה איז ניט נאר פארשטיין, נאר הערען ועם ענין און ופרהערען אים.

Frierdiker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

For all this is a revelation of G-dly light, and all this is specifically when the actual bringing-into-being is through the name Elokim.

דְּכָל זֶה הוּא גִלּוּי אֱלֹקִי, הִנֵּה כָּל זֶה הוּא דְּוָקָא
בְּשִׁהֲתֵהוּת בְּפִעֵל הוּא עַל יְדֵי שֵׁם אֱלֹקִים.

Summary. He explains that through the enclothing in the name Elokim there was brought into being the somethingness and existence, and that because of the nature of the good to bestow goodness, also within them there will be revelation of G-dly light, the Infinite One above Atzilus and the Infinite One as within Atzilus.

קצור. יְבֹאֵר שְׁעַל יְדֵי הִתְלַבְּשׁוּת בְּשֵׁם אֱלֹקִים
נִתְּהַנֶּה יֵשׁ וּמְצִיאוֹת שֶׁמֻּצָּד טִבֵּעַ הַטּוֹב לְהִיטִיב גַּם
בָּהֶם יִהְיֶה גִלּוּי אֱלֹקִי, אֵין סוֹף שְׁלִמְעָלָה
מֵאֲצִילוֹת וְאֵין סוֹף כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּאֲצִילוֹת.

(ג)

And this is In the beginning Elokim created (Genesis 1:1), that the actual bringing-into-being of worlds and created beings is through the name Elokim.

וְזֶהוּ "בְּרֵאשִׁית בְּרֵאשִׁית אֱלֹקִים" (בראשית א:א),
שִׁהֲתֵהוּת בְּפִעֵל דְּעוֹלָמוֹת וּנְבִרָאִים הוּא עַל יְדֵי שֵׁם
אֱלֹקִים.

And afterwards He partnered with it the attribute of mercy, meaning the revelation of the name Havayah itself.

וְאַחֲרַי כִּף שִׁתַּף עִמּוֹ מִדַּת הַרַחֲמִים, הוּא גִלּוּי שֵׁם הָוָי'
עֲצָמוֹ.

Meaning that after the worlds were brought into being through the radiance of the name Havayah within the name Elokim, afterwards they can receive the revelation of the name Havayah itself.

וְהִנֵּנוּ דְּלֵאחֲרַי שְׁנִיתֵהוּ דְּעוֹלָמוֹת עַל יְדֵי הָאֶרֶת שֵׁם
הָוָי' בְּשֵׁם אֱלֹקִים, הִנֵּה אַחֲרַי כִּף יְכוּלִים לְקַבֵּל גִּלּוּי
שֵׁם הָוָי' עֲצָמוֹ.

And with this is explained what is written in Eitz Chayim about the general concept of the tzimtzum and the revelation of the kav-light.

דְּבִנְיָה הָרִי מְבֹאֵר מַה שֶּׁפְּתוּב בְּעֵץ חַיִּים בְּכָללוֹת עֲנִין
הַצִּמְצוּם וְגִלּוּי אֱלֹקִי הָקוֹ.

For Eitz Chayim asks: since the primary supernal intention is that after the tzimtzum they should draw down the Infinite Light that existed before the tzimtzum...

שֶׁמֻּקְשָׁה בְּעֵץ חַיִּים דְּמֵאחֲרַי שֶׁעָקַר הַכּוֹנֵה הַעֲלִיּוֹנָה
הִיא שֶׁאַחֲרַי הַצִּמְצוּם יִמְשִׁיכוּ אֶת הָאֱלֹקִי אֵין סוֹף
שֶׁלִּפְנֵי הַצִּמְצוּם.

And its explanation is clarified elsewhere: that through the avodah, the drawing-down is from a loftier level in revelation, and the Infinite Light before the tzimtzum itself is drawn in a higher manner than it was revealed before the tzimtzum.

וּמְבֹאֵר עֲנִינוּ בְּמָקוֹם אַחֲרַי שְׁעַל יְדֵי הַעֲבוּדָה הָרִי
הַמְשִׁכָּה הִיא מִמַּדְרָגָה עֲלִיּוֹנָה יוֹתֵר בְּהִגְלִי וְאֱלֹקִי
אֵין סוֹף שֶׁלִּפְנֵי הַצִּמְצוּם גּוֹפֵא מְכֹמוֹ גִּלּוּי הָאֱלֹקִי אֵין
סוֹף שֶׁלִּפְנֵי הַצִּמְצוּם כְּמוֹ שֶׁהוּא קִדְּם הַצִּמְצוּם.

For it is explained there that there are two matters: the first, that the Infinite Light before the tzimtzum, although in its generality it is infinite, nevertheless the power of limitation was included within it.

דְּמְבֹאֵר שֵׁם בִּנְיָה ב' עֲנִינִים, הָא' וְאֱלֹקִי אֵין סוֹף שֶׁלִּפְנֵי
הַצִּמְצוּם, הַגַּם דְּכָללוֹתוֹ הוּא בְּחִינַת כְּלִי גָבוּל, מְכַל
מָקוֹם הָרִי גַם כִּף הַגָּבוּל הִנֵּה כְּלוּל בּוֹ.

Frierdiker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

And this is the concept of the effect of tzimtzum, that the power of limitation becomes revealed from within the Infinite Light before the tzimtzum.

שְׁזֶהוּ עֲנֵן פְּעֻלַּת הַצְמָצוּם מֵהַ שְׁמִתְגַּלְגָּל כֹּחַ הַגָּבוֹל שֶׁבָּאִין סוּף שְׁלִפְנֵי הַצְמָצוּם.

For before the tzimtzum, the power of limitation was included entirely within the power of infinite-ness.

הָרִי קִדְם הַצְמָצוּם הָיָה כֹּחַ הַגָּבוֹל הָיָה כָּלוּל בְּהִכָּח הַבְּלִי גָבוֹל מִמֶּשׁ.

Not like the revelation of the light that is drawn through avodah, which is the Infinite Light of absolute infinite-ness that has no inclusion of the power of limitation, which was already revealed through the tzimtzum.

מֵהַ שְׂאִין כֹּן בְּהַגְלוֹי אֹר שְׁמִמְשִׁיכִים עַל יְדֵי עֲבוּדָה הוּא אֹר אֵין סוּף הַבְּלִי גָבוֹל מִמֶּשׁ שְׂאִין בּו הַתְּפִלּוֹת כֹּחַ הַגָּבוֹל, שֶׁכָּבֵר נִתְגַּלְגַּל עַל יְדֵי הַצְמָצוּם.

And the second: that in truth, the revelation in the future, in which the revelation of the infinite power of the Infinite Light before the tzimtzum will be revealed, will be from an even higher level.

וְהִב' דְּבִאֲמַת הַגְלוֹי לְעֵתִיד שִׁיְהִי הַהִתְגַּלּוּת דְּכֹחַ הַבְּלִי גָבוֹל שֶׁבָּאִין סוּף שְׁלִפְנֵי הַצְמָצוּם יְהִי עוֹד מִמְדְּרָגָה עֲלִיוֹנָה יוֹתֵר.

For this is because the drawing-down is through the avodah of the lower beings in This day to do them (Deuteronomy 7:11), through which they complete the supernal intention in the revelation of the Essence.

בְּזֶה שֶׁהִמְשִׁכָּה הִיא עַל יְדֵי עֲבוּדַת הַתַּחֲתוֹנִים ד'הַיּוֹם לַעֲשֹׂתָם" (דְּבָרִים ז:יא), שֶׁבְּזֶה מְשַׁלְּמִים הַכּוֹנֵה הָעֲלִיוֹנָה בְּהִתְגַּלּוּת הַעֲצָמוֹת.

And if so, for what purpose was the matter of the tzimtzum needed? Eitz Chayim answers that through the tzimtzum the light was revealed in a manner proportional to the worlds.

וְאִם כֹּן לֹאִיזָה צָרָךְ הָיָה עֲנֵן הַצְמָצוּם. וּמִתְרַץ שֵׁם, שֶׁעַל יְדֵי הַצְמָצוּם הָרִי נִתְגַּלְגַּל הָאֹר מֵהַ שְׁלִפְנֵי עֲרָף הָעוֹלָמוֹת.

And it came into revelation through the kav-line in measured form, to each world in accordance with its level and qualities.

וְכָא בְּגִלּוֹי עַל יְדֵי הַקוֹ בְּמִדְיָה לְכָל עוֹלָם וְעוֹלָם לְפִי עֲרָכּוֹ וְעֲנֵנּוֹ.

And after this light is received within the worlds, then they are able to receive also a higher revelation of light above.

וְלֵאחֶר שֶׁהָאֹר הַזֶּה מִתְקַבֵּל בְּעוֹלָמוֹת, אֵז בִּיכְלָתָם לְקַבֵּל גַּם גְּלוֹי אֹר עֲלִיוֹן יוֹתֵר.

And through the avodah in Torah and commandments below specifically, the supernal intention is completed regarding the revelations of the future.

וְעַל יְדֵי הָעֲבוּדָה בַּתּוֹרָה וּמִצְוֹת לְמַטָּה דְּוָקָא הִנֵּה, מְשַׁלְּמִים הַכּוֹנֵה הָעֲלִיוֹנָה בְּהַגְלוֹיִים דְּלְעֵתִיד.

And this will be understood by way of the analogy of a mashpia and a mekabel, for the receiver is not at all of the level or essence of the giver.

וַיּוֹבֵן זֶה עַל דְּרוֹךְ מְשַׁל מְשַׁפִּיעַ וּמְקַבֵּל, דְּהַמְקַבֵּל הָרִי אֵינוֹ מְעֲרָכּוֹ וּמֵהוּתוֹ שֶׁל הַמְשַׁפִּיעַ כָּלֵל.

And if the teacher would reveal the depth of his wisdom and its innermost dimension to the receiving student, all the senses of the receiver would become confused.

וְאִם הָרֵב הַמְשַׁפִּיעַ יְגַלֶּה עִמָּק חֻקָּתוֹ וּפְנִימִיּוּתָהּ אֵל הַתְּלַמִּיד הַמְקַבֵּל, הָרִי יִתְבַּלְבְּלוּ כָּל חוּשֵׁי הַמְקַבֵּל.

And he would not be able to receive anything, nor would he know that intellect at all.

וְלֹא יוֹכֵל לְקַבֵּל מְאוּמָה וְלֹא יָדַע אֵת הַשִּׁקֵּל הַהוּא כָּלֵל.

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

And not only would he not know that understanding, but he might become so confused that he could no longer receive even an intellect that is in accordance with his own level.

ולא זו בלבד שאינו יודע את השכל שהוא, הרי יכול להיות שיסתבך כל כך ולא יוכל לקבל גם שכל מה שילפי ערכו.

And as is explained elsewhere with the analogy that when one looks at the sun, the power of sight is disrupted, so that he cannot see even the thing that before gazing at the sun he was able to see.

וכמו שמבאר במקום אחר המשל בזה, דכאשר מסתכלים בהשמש הרי אז נטרד כח הראיה שלו שאינו יכול לראות גם בדבר אשר קודם ההסתכלות בעצם השמש היה יכול לראותו.

So too, through the influence of light that is not according to his level, the senses of the receiver become confused.

כמו כן על ידי השפעת אור, שכל מה שאינו בערכו יסתבך ויחויי המקבל.

Not only will he not grasp that understanding, but he may err in matters that are the very opposite of the understanding.

שלא זה בלבד שאינו משיג ההשכלה ההיא, אלא עוד יכול לטעות בענינים שהם הפך ההשכלה.

Therefore our sages said, A person should always teach his student in a concise way (Pesachim 3b).

ולכן אמרו רבותינו ז"ל "לעולם ישנה אדם לתלמידו בדבר קצרה".

For in conciseness it is not that he reveals only a tiny part, but that he does not conceal anything at all from him.

דבהקצור הרי אין זה שמגלה לו רק אפס קצהו, כי אם שאינו מעלים ממנו לא דבר ולא חצי דבר.

Rather, he reveals the entire understanding, only that he clothes and conceals it within conciseness.

ומגלה לו כל ההשכלה, רק שמלבישה ומעלימה בהקצור.

And the understanding as it is concisely clothed can be received by the student, since he cannot receive it in extended form.

והשכל כמו שהוא בקצור יכול התלמיד לקבלו, כי אריכות אין המקבל יכול לקבל.

And when the student receives the matter properly, the words of the teacher as they are, and is precise in them, then he stands upon the depth and innerness of the intent.

וכאשר המקבל מקבל את הדברים במכון, דברי הרב כמו שהם, ומדויק בהם, הרי הוא עומד על עמק ופנימיות הפונה.

As is said, A person does not stand upon the mind of his master until forty years (Avodah Zarah 5b).

וכמאמר "לא קאים אינש אדעתא דרביה עד ארבעין שנים".

But after forty years he does stand upon it, for he first receives the understanding according to the measure of his abilities and senses, and then he is able to grasp its depth.

אבל לאחר מ' שנים הוא קאים, והוא על ידי זה שתחלה מקבל את השכל לפי ערך הכחות והחושים שלו, הנה אז הוא יכול לעמוד על עמק ופנימיות המשכל שהוא ולהבינו ולהשיגו מה שבתחלה לא היה אפשר לו לקבל כלל.

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

And so it is with the matter of existence.

וּכְמוֹ כֵּן הוּא בְּעֵנֵן הַהִתְהוּוּת.

And if the bringing-into-being were from the name Havayah itself, the worlds would not be in the aspect of somethingness.

וְאִם הִיְתָה הַהִתְהוּוּת מִשֵּׁם הַנּוֹי' עֲצָמוֹ, לֹא הָיוּ עוֹלָמוֹת בְּבְחִינַת יֵשׁ.

Or they would be in a form of existence in which there would be no sense or feeling of G-dliness at all.

אוֹ שֶׁהָיוּ בְּבְחִינַת מְצִיאוֹת כְּזוֹ שֶׁלֹּא הָיָה בָּהֶם שׁוֹם הַשָּׁנָה וְהִרְגֵּשׁ אֱלֹקִי.

But through the fact that the bringing-into-being is from the radiance of the name Havayah that comes through the name Elokim, the bringing-into-being is in the aspect of a somethingness.

וְעַל יְדֵי שֶׁהַהִתְהוּוּת הִיא מִהֶאֱרַת שֵׁם הַנּוֹי' שֶׁעַל יְדֵי שֵׁם אֱלֹקִים, הִנֵּה הַהִתְהוּוּת הִיא בְּבְחִינַת מְצִיאוֹת יֵשׁ.

For through avodah in order and gradual progression, it becomes a vessel also to receive the revelation of the name Havayah itself.

דְּעַל יְדֵי עֲבוּדָה בְּסֹדֶר וְהִדְרָגָה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּלָהּ גַּם גְּלוֹי שֵׁם הַנּוֹי' עֲצָמוֹ.

This is the true concept of making for Him, may He be blessed, a dwelling place in the lower realms, which is the revelation of the Infinite Light, blessed be He.

שֶׁהוּא אֲמִתִּית עֵנֵן לִהְיוֹת לוֹ יְתִבְרָךְ דִּירָה בְּתַתְּוֹנִים, וְהִנֵּנוּ גְלוֹי אֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא.

And as in the place of the Beis Hamikdash, as it is written, Havayah is in this place (Genesis 28:16), which is the revelation of the name Havayah.

וּכְמוֹ בְּמָקוֹם הַמִּקְדָּשׁ דְּכָתִיב "יֵשׁ הַנּוֹי' בְּמָקוֹם הַזֶּה" (בְּרֵאשִׁית כח:טז), שֶׁהוּא גְלוֹי שֵׁם הַנּוֹי'.

And therefore, in the Mikdash they pronounced the name as it is written.

וְלָכֵן בְּמִקְדָּשׁ הָיוּ קוֹרִין אֶת הַשֵּׁם כְּכַתְּבוֹ.

And this is light and darkness, lights and vessels, which are the name Havayah and Elokim, revelation and concealment.

וְזֶהוּ אֹר וְחֹשֶׁךְ, אוֹרוֹת וְכֵלִים, שֶׁהֵם שֵׁם הַנּוֹי' וְאֱלֹקִים, גְּלוֹי וְהַעֲלָם.

And there must first be evening and afterwards morning, meaning first the concealment of the name Elokim and afterwards the revelation of the name Havayah itself.

וְצָרִיךְ לִהְיוֹת תְּחִלָּה עֶרֶב וְאַחֵר כֶּף בֶּקֶר, וְהִנֵּנוּ דְּתְחִלָּה הוּא הַהַעֲלָם דְּשֵׁם אֱלֹקִים וְאַחֵר כֶּף הוּא הַגְּלוֹי דְּשֵׁם הַנּוֹי' עֲצָמוֹ.

Summary. He explains that after the bringing-into-being they are able to receive the revelation of the name Havayah, just as after the tzimtzum and the revelation of the kav-light they can receive also the Infinite Light itself, and this is understood through the analogy of a giver and receiver.

קְצוֹר. יְבָאֵר דְּלֵאחֵר הַהִתְהוּוּת יְכוּלִים לְקַבֵּל גְּלוֹי שֵׁם הַנּוֹי', וּכְמוֹ שֶׁלֵּאחֵר הַצְּמִצּוּם וְגְלוֹי אֹר הַקָּו יְכוּלִים לְקַבֵּל גַּם אֹר הַבְּלִי גְבוּל מִשֵּׁשׁ, וְיֻבֵּן בְּמִשְׁלַל מִמְּשִׁיעַ וּמִקַּבֵּל.

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

(ד)

And behold, since the bringing-into-being is from the name Havayah, but it is the radiance of the name Havayah that comes through enclothing within the name Elokim, for the actual bringing-into-being is from the name Elokim, for Havayah and Elokim are lights and vessels, light and darkness.

והנה, להיות ההתהוות הוא משם הוי', אבל הוא הארת שם הוי' שבא על ידי התלבשות בשם אלקים, שההתהוות בפועל הוא משם אלקים, דהוי' ואלקים הם אורות וכלים אור וחשך.

Therefore, in all created beings that have been brought into being, there are within them two aspects and levels, which are light and darkness, and the darkness precedes the light.

לזאת הנה בכל הנבראים שנתהוו הרי יש בהם ב' בחינות ומדרגות שהם אור וחשך, והחשך קדם לאור.

And so it is also in man, for there are within him two aspects and levels, light and darkness, which are soul and body, and the darkness precedes the light.

דכן הוא גם באדם, הרי ישנם ב' בחינות ומדרגות, אור וחשך, שהם נפש וגוף, והחשך קדם לאור.

For the bringing-into-being of the body precedes the revelation of the soul, for if the revelation of the soul had preceded the body, the body would never have been brought into being at all.

דהתהוות הגוף קודם להתגלות הנפש, דאם הייתה התגלות הנפש קדם התהוות הגוף, הרי לא הייתה התהוות הגוף כלל.

Therefore, first came the bringing-into-being of the body, and afterwards the revelation of the soul.

לזאת הנה תחלה הייתה התהוות הגוף ואחר כך התגלות הנשמה.

This is as in all construction, that the building of the material precedes the formation of the form.

דהיה מה שבנין החומר קודם לבנין הצורה.

As it is written, And Hashem Elokim formed the man from dust of the earth, and afterwards He breathed into his nostrils a living soul (Genesis 2:7).

דכתיב "וייצר ה' אלקים את האדם עפר מן האדמה", (ואחר כך "ויפח באפיו נשמת חיים" (בראשית ב:ז).

And so it is in avodah, for there are two aspects and levels, light and darkness, and the darkness precedes the light.

וכן הוא בעבודה, הרי יש ב' בחינות ומדרגות אור וחשך, והחשך קודם לאור.

For there are two forms of avodah: avodah of the body and avodah of the soul, which are two manners of service.

דהנה יש ב' סוגי עבודה, עבודה דגוף ועבודה דנשמה, דהם ב' אפני עבודה.

The avodah of bitterness, of heaviness of head, which comes before prayer, and the avodah of the prayer itself, which is with joy.

העבודה דמרירות דכבד ראש שקדם התפלה, והעבודה דתפלה עצמה שהיא בשמחה.

For our sages said, One should only stand to pray from a state of heaviness of head (Berachos 30b), meaning submission and lowliness.

דהנה אמרו רז"ל "אין עומדין להתפלל אלא מתוך כבד ראש", שענינו הכנעה ושפלות.

Frierdiker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

This avodah is a continuation of the avodah of Tikkun Chatzos, and the beginning of the avodah is in Krias Shema on the bed, as will be explained.

דעבודה זו היא המשך העבודה דתקון חצות, ותחלת העבודה היא בקריאת שמע שעל המטה וכמו (*שיתבאר).

And this is when he meditates on the Infinite Light, blessed be He, as it is written, The heavens and the earth I fill (Jeremiah 23:24), that He, blessed be He, fills the heavens and the earth.

והוא דכאשר מתבונן באור אין סוף ברוך הוא כמו שכתוב "את השמים ואת הארץ אני מלא" (ירמיהו כג:כד), שהוא יתברך מלא את השמים ואת הארץ.

That He fills all worlds, and He surrounds all worlds, and there is no place devoid of Him.

דאיהו ממלא כל עולמין ואיהו סובב כל עולמין ולית אתר פנוי מניה.

And wherever he is, Havayah is there, and He is distant from him to the utmost distance because of his selfhood, materiality, and coarseness.

ובכל מקום שהוא, הו' שם, והוא מרחק בתכלית הרחוק בסבת הישות והחמירות והגסות שלו.

And when he meditates on this with deep concentration of the mind, he becomes embittered in his soul with great bitterness.

הנה בהתבוננו בזה בהעמקת הדעת הרי יתמרמר בנפשו בקרירות עצומה.

And his heart and spirit are broken within him, which is the breaking of the corporeality of the body.

ונשבר לבו ורוחו בקרבן שהיא שכירת חמירות הגוף.

For there is coarse corporeality and there is physicality. The coarse corporeality is not subject to refinement or purification; its rectification is its complete rejection.

דהנה יש חמירות וגשמיות, דחמירות אינו שייך בו ענין הזכוד והברור, אלא שכירתו בדחיה לגמרי זהו תנקותו.

But physicality is subject to refinement and purification, and this is the avodah in the nullification of the body.

והגשמיות שייך בו זכוד וברור, דזהו העבודה בבטול הגוף.

Then comes the avodah of the prayer itself, which is the avodah with joy.

הנה אז היא העבודה בתפלה עצמה שהיא העבודה בשמחה.

For the essence of the avodah in prayer is the meditation on G-dliness and the arousal of love to G-dliness, which is in joy.

דהנה עקר העבודה בתפלה היא ההשגה באלקות והתעוררות אהבה לאלקות שהיא בשמחה.

And this is through the prior avodah specifically in the nullification of the body.

והוא על ידי הקדמת העבודה בבטול הגוף דוקא.

For not only while he is still attached to his corporeality is he unable to engage in the avodah of prayer at all,

דלא מיבעי דבעודנו קשור בחמירותו הרי אינו שייך לעבודה דתפלה כלל.

but also there must first be refinement and purification of the physicality.

אלא שגם צריך להיות תחלה ההזדככות והברור בהגשמיות.

And through the prior avodah in nullifying the body, one becomes a vessel for the avodah in prayer.

ועל ידי הקדמת העבודה בבטול הגוף נעשה קלי להעבודה שבתפלה.

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

And this is the precedence of the evening to the revelation of the day, which is light.

וזהו הקדמת הערב אל הגלוי דיום שהוא אור.

And as our master wrote in chapter 29 about a broken spirit and contrite heart.

וקמו שכתב רבנו ז"ל בפירק כט בענין רוח נשברה ולב נשבר.

Make me hear joy and gladness (Psalms 51:10), restore to me the joy of Your salvation (Psalms 51:14).

"תשמיעני ששון ושמחה" (תהלים נא:י), "השיבה לי (ששון ושמחה) (תהלים נא:יד).

For through the avodah in bitterness, in heaviness of head before prayer, with a broken and crushed heart,

דעל ידי העבודה בהמירות דלכד ראש שקדם, התפלה בלב נשבר ונדכה

afterwards comes in every sadness there will be gain (Proverbs 14:23), the joy in the meditation on G-dliness in aroused love and awe in prayer.

הנה אחר כך הוא "בכל עצב יהנה מותר" (משלי יד:כג) השמחה בהשנה אלוקית בהתעוררות אהבה ויראה שבתפלה

And this is what is written, I will praise Havayah with my life, I will sing to my G-d while I exist (Psalms 146:2).

וזהו שכתוב "אהללה הוי' בחיי, אומרה לאלקי (בעודי) (תהלים קמז:ב).

And our master said in Shaar HaYichud VehaEmunah, chapter 6, that life is drawn from the name Havayah.

ואמר רבנו ז"ל בשער היחוד והאמונה פירק ו' שהחיים נמשכים משם הוי'.

And the existence, which is the lowly body, is from the name Elokim.

וה"עוד" שהוא הגוף השפל משם אלקים

My life refers to the soul, for the body itself is death and evil, and the soul is inherently alive.

"חיי" היא הנשמה, שהגוף עצמו הוא מות ורע, ונשמה היא חי בעצם

And through avodah he knows and grasps that the vitality is G-dliness, for the soul which is G-dliness is true life.

וזהו מה שעל ידי עבודה יודע ומשיג שהחיות הוא אלקות, שהנשמה שהיא אלקות זהו חיים אמתיים

And the existence, which is the body, is secondary and drawn after the living soul.

וה"עוד" שהוא הגוף שהוא טפל ונמשך ונגרר אחר הנפש החי

And these are the two forms of avodah: avodah of the body and avodah of the revelation of the soul.

והם ב' סוגי עבודה, עבודה דגוף ועבודה דגלוי אור הנשמה

First is I will sing to my G-d while I exist, which is the avodah of the body in breaking and nullification.

דתחלה הוא "אומרה לאלקי בעודי", שהוא עבודת הגוף בהשבירה והבטול

And afterwards is I will praise Havayah with my life, which is the soul.

ואחר כך הוא "אהללה הוי' בחיי", שהוא הנשמה

And in the avodah of the body he uses the term I will sing, which is from the expression to prune tyrants.

ואומר בעבודת הגוף לשון "אומרה" שהוא מלשון לזמר עריצים

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זוה היום תחלת מעשיך"

For the body by its nature is drawn after physicality, and from permitted matters one can, G-d forbid, be drawn to the forbidden.

דהגוף בעצם הוא נמשך אחר הגשמיות ויש לו נטיה לזה, ולכן הרי מהדברים המותרים יכול חס ושלום להיות נמשך אל האסור.

For this is the nature of the body itself, that it inclines and is drawn to corporeality.

שזהו מצד טבע הגוף בעצמו שיש לו נטיה והמשכה אל החמריות.

Therefore he said, I will sing to my G-d while I exist, for the avodah in the body is in two matters.

ולכן אמר "אזמרה לאלקי בעודי", דהעבודה בגוף היא בשני ענינים.

To prune the thorns, which are the thorny matters of corporeality, rejecting them entirely.

לזמר את החותמים שהם הקוצים דענינים החמריים לדחותם בדחוי גמור.

And the second is the purification and refinement of the physicality through subjugation of the animal soul.

והב' בהברור וזכוף של הגשמיות על ידי הכפיה דנפש הבהמית.

I will praise Havayah with my life is the avodah from the soul, which is revelation of light.

"ואהללה הו' בחיי" היא העבודה מצד הנשמה שזהו גלוי אור.

And therefore he said I will praise, from the expression when His lamp shone upon my head (Job 29:3), which is revelation of light.

ולכן אמר "אהללה" מלשון "בהלו נרו עלי ראשי" (איוב כט:ג), שזהו גלוי אור.

For in order that there be morning, light, the night must precede the day.

דבכדי שיהיה בקר אור הנה לילה קדם ליום.

First comes the avodah in nullifying the body, and afterwards comes the revelation of the light of the soul.

דתחלה היא העבודה דבטול הגוף ואחר כך היא התגלות דאור הנשמה.

Meaning, first is subjugation, and afterwards comes the true purpose, the transformation of darkness to light.

והינו דתחלת העבודה היא באתפקיאי ואחר כך הוא בא אל התכלית האמתי להיות אתהפכא חשוכא לנהורא.

Summary: he will explain the matter of light and darkness and that darkness precedes, soul and body, in avodah heaviness of head and prayer with joy, I will praise Havayah in my life after I will sing to my Elokim while I yet am.

קצור. יבאר ענין אור וחשך וחשך קדם, נפש וגוף, בעבודה כבד ראש ותפלה בשמחה, "אהללה הו' בחיי" אחרי אשר "אזמרה לאלקי בעודי".

[NOTE Summary:

The maamar opens by describing the nineteenth of Kislev as the day when the revelation of the inward light of Torah is drawn into the world in a general way for the entire year. This day is associated with the concept of a long day, in which light and darkness intermingle, prompting the question: what is the spiritual advantage of such a day without clear division between day and night.

To answer, the Friediker Rebbe begins with creation itself. The world was originally brought into being through the name Elokim, the attribute of restraint, so that creation could exist as a something and not be

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זה היום תחלת מעשיך"

nullified within the infinite light of Havayah. Yet the purpose of this concealment was that afterward creation could receive a revelation of Havayah in a measured way. The metaphor of the sun and its protective shield clarifies this: the shield conceals and limits the intensity of the sun so that its warmth and influence can be received and enjoyed by beings below. So too Havayah is the essential light and Elokim the concealing vessel.

From here the maamar explains that although the universe is brought into existence through this concealment, the underlying intention is that creation should experience revelation. This is rooted in the divine nature of infinite goodness to bestow goodness, even to beings who appear as independent existences. The tense relationship between infinite divinity and finite beings makes sense because the Ein Sof includes both the limitless aspect and the capacity for limitation. Therefore even finite beings can receive divine revelation in a form suited to them, and through their avodah can draw infinitely higher revelations into the world.

The Rebbe then turns to the structure of the soul. There are delineated powers of the soul corresponding to the ten sefirot, yet beneath them lies the essential point of Jewish identity, the simple faith rooted in the essence of the Ein Sof which extends even into the lowliest conditions. Because of this essential point, every Jew possesses the capacity to reveal godliness, though his revealed faculties may vary.

This leads to the core of the maamar: the process of avodah must begin with darkness before light. Just as the body precedes the revelation of the soul, and evening precedes morning, so too spiritual growth must begin with breaking the coarse materiality of the body. The Rebbe distinguishes between coarseness that must be broken entirely and physicality that can be refined. Bitterness and heartfelt humility are the preliminary avodah, softening and purifying the body so that it can serve as a vessel for the joy of prayer and divine connection.

This dual avodah is described in the verses I will sing to my God while I yet am and I will praise Havayah in my life. The first refers to the work upon the body, cutting away thorns and unrefined drives and refining physicality through self-restraint. The second refers to the revelation of the soul, the experience of divine light and joy. Through this process one ultimately transforms darkness into light, achieving the goal of making a dwelling place for the Infinite within the lowest worlds.

Practical Takeaway:

Spiritual illumination cannot begin with joy alone. Real joy in divine connection emerges only after honest work with the self, softening ego, breaking coarse patterns, and refining physical impulses. The Rebbe teaches that the evening must come before the morning: one must acknowledge one's distance, feel sincere humility, and quiet the inner noise of selfhood. When a person begins with this grounding avodah, his heart becomes a vessel for divine love, his mind becomes open to true understanding, and the soul's light shines without distortion. Every moment of struggle, restraint, and refinement becomes the preparation for genuine inspiration. By following this sequence, one draws not only measured revelation but ultimately transforms all darkness into radiant light, fulfilling the purpose of creation itself.

Friediker Rebbe

Yud Tes Kislev

"זוה היום תחלת מעשיך"

Chassidic Story:

In the late 1930s, during the Friediker Rebbe's final years in Europe, a young chassid visited him in Warsaw. The chassid was earnest, diligent, and deeply frustrated. He told the Rebbe that no matter how much he tried to study and pray with passion, his heart felt heavy and his mind distracted. He longed for the fiery love and clear spiritual sensitivity described in chassidic teachings, yet he felt only dullness and inner resistance. After listening silently, the Rebbe said softly: When a violin sounds beautiful, people hear only the music. But before the music can exist, the wood must be carved, the strings stretched, and the instrument shaped by pressure and tension. Without that first breaking and bending, there can be no song.

The chassid remained quiet, and the Rebbe continued: Do not think your heaviness is a contradiction to your avodah. It is the beginning of your avodah. First you must soften the wood of the heart. First you must remove the inner thorns. When a Jew wrestles with himself, humbles himself, and seeks truth, even painfully, he is already serving Hashem with depth. Then the time will come when your heart will sing.

Years later, the chassid testified that those brief words completely changed his life. Instead of feeling defeated by his inner struggle, he understood that his difficulties were the first stage in revealing his soul. With patience, humility, and continued work, the heaviness gave way to clarity, and the clarity gave way to joy. The struggle itself became the instrument of his transformation, exactly as the Rebbe had taught.

END NOTE]